

clàssica | ramon coll

Inauguració de l'any Chopin

► **Programa:** Obres de Fryderyck Chopin per Ramon Coll (piano).

Lloc i dia: Chopin Esmuc 2010. Sala Oriol Martorell de l'Auditori (Barcelona). 7 d'abril.

JORDI MALUQUER

L'any Chopin a Barcelona, que coordina l'Esmuc sota els auspicis del Consolat de Polònia i el Departament de Cultura de la Generalitat, es va inaugurar dimecres. Després d'unes paraules del cònsol de Polònia i del director de l'Esmuc, Josep Borràs, qui va presentar un conjunt d'activitats i concerts que aniran del setembre d'enguany al març del 2011, una alumna de l'Escola, Anna Serret, va presentar una tesi sobre la darrera obra de Chopin, una masurca, sobre la qual va bastir una enginyosa comparança: editada de diversa manera a partir d'un material certament confús, té 39 compassos que quadren, si es fa el paral·lel, amb els 39 anys de la vida del compositor.

El concert inaugural es va confiar, però, a una figura solvent com Ramon Coll, qui des de bon principi de la seva carrera havia conreat el repertori chopinià i nombroses vegades ha interpretat els 24 preludis *op.28* que van ser la part més nodrida del seu recital. Catedràtic jubilat de l'Esmuc però en un estat de forma imponent, Coll va tornar a tocar en públic. Chopin pot adquirir colors ben diversos segons les mans que l'interpretin i Coll va optar per una versió vigorosa, amb una pulsació contundent apta per conjugar amb orquestra o per a una sala gran. Abonava aquesta opció un més o menys discutible biògraf de Chopin, André Maurois, quan deia que al compositor polonès li agradava confiar les seves obres a pianistes que tinguessin la força que ell no posseïa com a executant, per donar caràcter al contingut de molts passatges. No hi ha dubte que Coll la va projectar i, a més, es va lluir en fragments virtuosístics com en els dels *Preludis 10 i 22*, va edificar un monumental *Preludi 15* (el batejat com a *gota d'aigua*) i ens va seduir amb un personal *Vivace* del *n.19*. Després del dramàtic i finalment contingut *Preludi Fúnebre*, va venir el que m'imagino com a enyor de futur, el *Cantabile* del *núm. 21*. Havia començat el recital amb tres *Nocturns* i al final hi va afegir un dels darrers *Estudis*, la primera versió del *Nocturn en mi menor*, escrit en la joventut però publicat pòstumament, i una obra de Scriabin, admirador del polonès, com a lliçó per demostrar que la música no s'havia estancat en Chopin sinó que prosseguia.

Coll sempre ha sabut seguir la línia d'aquesta versió immaterial que s'ha anat fent sorgida dels grans intèrprets del piano. Sempre, en Chopin, en Brahms i en Txaikovski, ha encertat el registre just. No hi ha dubte que va inaugurar l'any que es dedica a Chopin amb una lliçó magistral.

BARCELONA

El jurat del Columna Jove premia una novel·la que parla dels nens soldats de Costa d'Ivori

● *El camí del Bandama Vermell*, una obra escrita a quatre mans per Àlícia Gili i Sílvia Romero, és la guanyadora del premi Columna Jove 2010, valorat en 3.000 euros. El llibre, segons expliquen les seves autores, s'inspira en els dibuixos que van elaborar nens i nenes que havien estat soldats de la Costa d'Ivori en una casa d'acollida d'una organització no governamental. La cruesa del tema no és un element que el jurat hagi vist com a perjudicial pensant en el col·lectiu de lectors potencials. Encara més, el representant del jurat en l'acte d'ahir, Francesc Miralles, va recomanar l'obra per a les escoles. Tot i la cruesa del tema, les autores han trobat (com també apareixia als dibuixos) camins d'esperança d'aquest drama silenciats. / EL PUNT

Teatro Clásico fa doblat al Victòria

Al seu retorn, programen una comèdia de Lope i un drama de Calderón

JORDI BORDES / Barcelona

● La Compañía Nacional del Teatro Clásico torna al seu històric Teatre Victòria aquesta temporada. Ho farà amb un programa doble de con-

trastos. Des d'avui fins al 9 de maig presenta la comèdia *¿De cuándo acá nos vino?*, de Lope de Vega. Del 14 al 30 de maig recuperen el drama mediterrani *El pintor de su deshonra*, de

Calderón de la Barca. La companyia estatal, que l'any passat va patir una certa deserció de públic a l'Àpolo, es manté distant amb el TNC, amb qui manté un conveni d'acolliment.

¿De cuándo acá nos vino?

és una comèdia de capa i espasa del segle XVII que sorprendrà per la seva frescor, aventura el director de la companyia, Eduardo Vasco. Una dona i la seva filla es disputaran els favors d'un atractiu soldat vingut de Flandes, desarmat per les lleis de falsa moral de les Corts espanyoles. La peça de Lope de Vega té una gran vivacitat, confirma l'encarregat de l'adaptació, Rafael Pérez Sierra, i diu que, per l'època, va ser valenta. I és que les claus de la casa, habitualment les tenien els homes. Però això no passa en aquest palau, on mana la mare soltera, amb bona posició social i econòmica i que no és qüestionada per ningú. Ella ha oblidat la seducció masculina fins que apareix aquest jove inexpert a la cort. Un noi que, d'altra banda, s'enamora de la filla però necessita els favors de la mare per aconseguir diners i mantenir contacte amb la noia. L'actriu Eva Rufo, que interpreta la filla, il·lustra la situació lúcida: «Lope anomena Bárbara la mare i Ángela la filla.» La primera és passió i escàndol; la segona, cànida innocència.

El segon programa, *El pintor de su deshonra*, té un component dramàtic quasi tràgic. És un drama mediterrani perquè l'acció passa entre Nàpols i Barcelona. De fet, en l'obra hi ha algunes rèpliques que s'interpreten en català, tal com les va escriure Calderón, un dramaturg que va conèixer

Un instant de la comèdia *¿De cuándo acá nos vino?* / JUAN ANTONIO DÍAZ ÁLVAREZ

Montjuïc i que devia sovintegar la costa, si s'ha de jutjar per les referències del text, insinua Pérez Sierra. Aquesta obra, per Eduardo Vasco, que també l'ha dirigida, és una peça clau no prou coneguda: la duresa amb què el marit tracta la dona estableix les bases del maltractament, una referència que contextualitza l'obra en un drama ben actual. De fet, expliquen que s'han atrevit a traslladar l'obra un segle després (al XVIII). Vasco no és partidari d'incloure pantalles de vídeo a escena perquè apropin l'estètica a l'espectador. Prefereix altres opcions, com ara la música en directe, que evoca més fidelment i amb emoció l'atmosfera adequada.

El retorn i la història

● Històricament, la Compañía Nacional de Teatro Clásico ha tingut molta vinculació amb el Teatre Victòria de Barcelona. La gerent del Victòria, Anna Esteban, recorda que del 1994 al 2001 es van fer fins a deu produccions a l'escenari del Paral·lel. La raó per la qual el teatre, que llavors dirigia Adolfo Marsillach, se situés al Victòria és genial. Resulta que una comitiva del Victòria viatjava a Madrid per entrevistar-se llavors amb representants de l'Institut Nacional de las Artes Escénicas y la Música (Inaem). Començaven unes obres de reforma i la institució estatal havia de col·laborar-hi financera-ment. En el viatge d'avió van llegir a la premsa la possibilitat que les temporades a Barcelona del Teatro Clásico es fessin al Tívoli. La negociació a l'Inaem va ser tan fructífera que, a part de col·laborar amb les despeses, també van arrencar un compromís perquè aquesta companyia prengués el Victòria com a referència. El primer cop que Marsillach va veure la platea va creure que el Victòria no era adequat: imposava, tanta butaca. La realitat, però, és que les temporades es comptaven per èxits.

Mor Malcolm McLaren, «inventor» dels Sex Pistols

EL PUNT

● Malcolm McLaren, figura clau en la creació del grup de *punk* Sex Pistols, de qui va ser mànager, va morir ahir als 64 anys com a conseqüència d'un càncer que se li va diagnosticar ara fa un any. Dissenyador i comercialitzador de roba, ja de ben jove amb la seva companyia, la dissenyadora Vivienne Westwood, McLaren va exercir breument de mànager

dels New York Dolls l'any 1974 i, un any després, va impulsar la carrera dels èfimers però influents Sex Pistols, que marcarien tota una era —la del *punk*— amb cançons com ara *Anarchy in the UK* i *God save the Queen*. Més endavant, McLaren dirigiria les careres d'artistes com ara Adam Ant i Bow Bow Bow. L'empresari havia publicat també discos en solitari.

Malcolm McLaren, el 2004, a Alemanya. / EFE